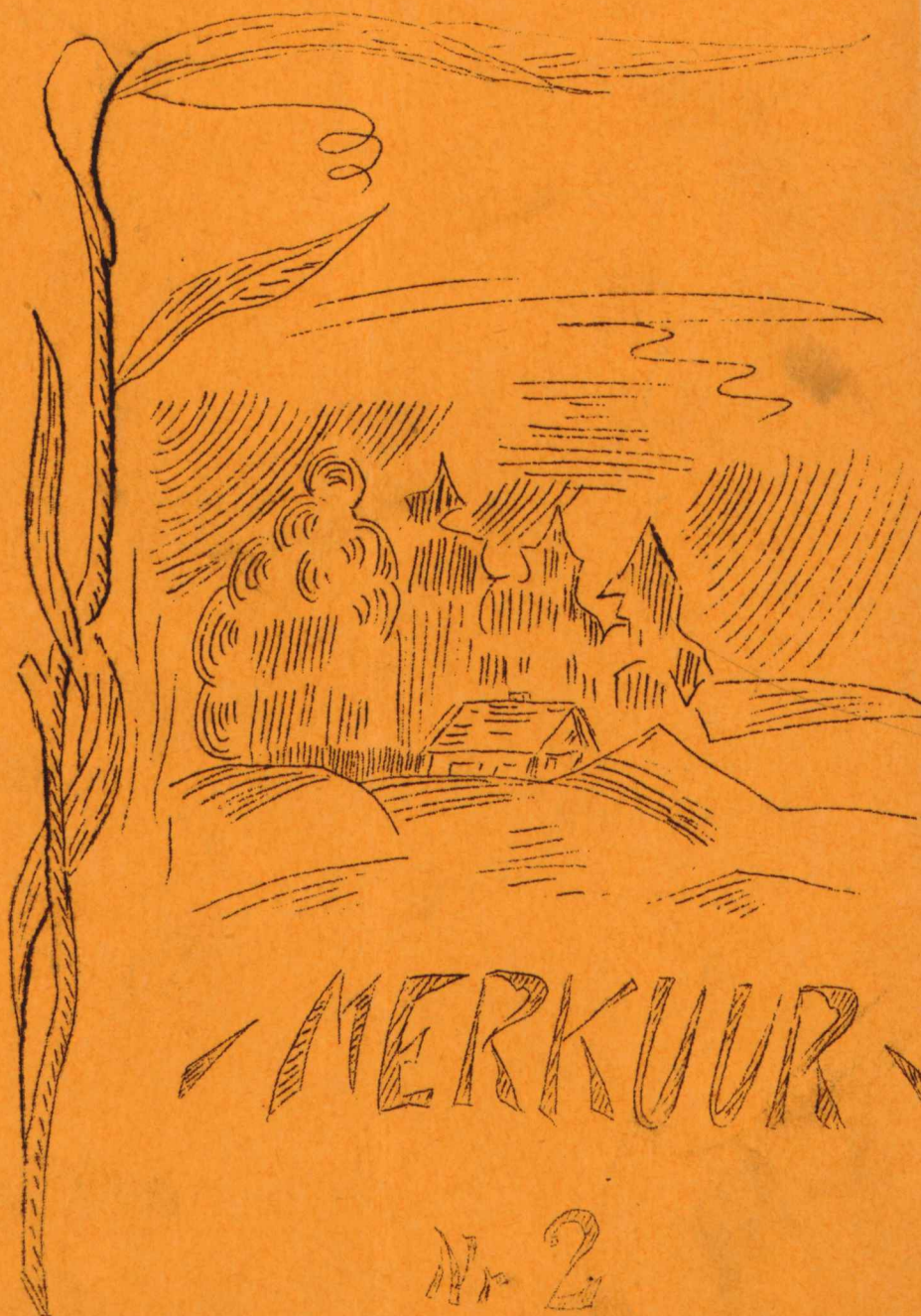

026

MERKUR

Nr 2

AR EESTI
R/ H/ U/ S-
RAAMATUKOGU

1926

MÄÄ SEPTEKODA.

77801.5f

Ta sanu määlikel annu maantee ääres, ligi äle-
 v it. Seel lühel ta nugu tahmane tulotukk, ajab
 päev läbi annu väija ja määrdub järjeat maatemaks.
 Tema sõnad on ajatookaali vaajuud viit, mittele
 poole on ta äärid äle pardu. Sammelõnand ketus on
 lazumennud ja paljad arikad ning lätid vettives vii-
 ma ja tuul kangutab neid järjeat paljemaks.

Seigipaja ukseid on püeval alati latti ja ajatookaali
 NOORUSE VALLATUS.
 on nad ripakile vaajuud. Määrat ead eventaat palatub
 liialis liivaräs, liigil, süraail silail
 tulileek. Määrat kogud kui tõnid vilkatsavad sealt
 sees emul at siskooj
 mööda, katavad hetkeks puna ja jälle lõõmitaeb laek
 sügulu aj taul, sutallav searoon
 kõrgele, kuni viimaks vaibu. Mõtleb, et kas ei lähe
 sadamile a t siraan
 põlema see onnike lõõmava tules, mis tihiti mällab
 lallid umõ r satimlay at illa
 sääl seer. Põleksi maia see matkoober, vähe laimata
 ta järelõnand rõõm, linnapalja, et chi-
 tavad älässe uno kija, linnapalja. See ka-
 vetaus äle on tava, ägla ammuõnneks tühidaks seile,
 kui vastu ei seia katatõppad tõeõõd taha lehuõõ va-
 naat domestiga seotud paljad määstused ter-
 vent elat.

Mõel on kaka sepp: ias ja poeg ning mõlemad on
 tulid tõõmehed. Neile valmitab tõeõõ lõpu ja seile-

Ta asub mäekünkel suure maantee ääres, ligi alè-
v it. Seal kirkub ta nagu tahmane tuletukk, ajab
põlev läbi suitsu vilja ja määrduv järjest mustemaks.
Tema seinad on ajajooksul vajunud viltu, mitmele
poole on tugesid alla pandud. Sammeldanud katus on
lagunenud ja paljad serikad ning latid vettivad vih-
mas ja tuul kangutab neid järjest paljemaks.

Sepipaja ukсед on päeval alati lahti ja ajajooksul
on nad ripakile vajunud. Mustad ast svausest paistab
tulileek. Mustad kogud kui tondid vilksatavad sealt
mööda, katavad hetkeks puna ja jälle lõõmitseb leek
kõrgele, kuni viimaks vaibub. Mõtted, et kas ei lähe
põlema see onnike lõõmavas tules, mis tihti mõllab
sääli sees. Põlekski maha see majakoobes, vähe leinataks
ta järele. Seppadel raha käes küll niipalju, et ehi-
tavad ülesse uue kivist ja parema sepikoja. See ka-
vatsus on noorel sepal juba ammu jahta täidaks selle,
kui vastu ei seisaks vanaseppi, kes ei taha lahkuda va-
nast hoonest, millega seotud paljud mälestused ter-
vest elust.

Miel on kaks seppa: isa ja poeg ning mõlemad on
tublid töömehed. Neile valmistab töö lõbu ja selle-

parast...
takali ka ehk...
sed seda pöeva ei küsiks teinuti v etta. Ka karastab

vaheldus. Vana sepp üt leb:
"Ega's ennast tõege või ära tappa."
...hüüdes. Siis hüüas kühbas lootes keeritades

...aj inivõle äänuks ääes no, datõtt savar ääi
...Vahinal jookas tulj kerkip leek ja valvatas seepi
...võikse var äärmiselt ka kangeale. Mida enes lähene-

...da seepikõrja, seda kangeamalt lähevad vasara löögid
...ja...
...in. Üh...
...küll ei tah...
...kuld...
...kis, pidi ise...
...kuid see ei hir...
...sepal oli alati...
...sest llig...
...Astudes...
...guga...
...võhe. Alas...
...kui...
...Vana...
...va...
...teise, võik...
...gi...
...- 3 -

saanud ja vana läheb teda välja karastama. See sünnib sealsamas seina ääres olevas loigus. Aur tõuseb sisinal.

Teine võtab nüüd uue rauatüki ja paneb ta ääsi-
le süttesse. Siis, näitab kuidas lõotsa keerutada.
Vuhinal jookseb tuul, kerkib leek ja valgustab sepi-
koda. Nüüd saab selgema pildi terveist ruumist. Keset
sepikoda seisab alas pakul, mis ajajooksul sügavas-
se põrandasse taotud. Ka on ta lõhki. Alasi kõrval
lamab raske vasar. Seinte küljes on pöönad ja nagid,
kus ripuvad tarvisminevad tööriistad. Akna sarnase
augu all on laud. Ka tema on koli täis. Ühe seina
küljes on ääs ja lõots, mida vändast keerutades rin-
giaetakse. Nurgas on söehunnik. Sealst tõstab sepp
neid ja korraldab ääsil, kus juba raud punetab.
Käseb siis lõotsa tõmbamise järele jätta, ja jälle
algavad vasarad vuhisema kuni töö valmis.

Nii kestab töö sõel päevast päeva. Vähe kõnel-
dakse töö ajal, ainult harva viskab üks ehk teine
mõne sõna.

A/S.

KUI ILM HALB ON.

Soo taga mühises tume mets kord ähvardavalt, kord pealuyalt, kord jälle meelitavalt. "Poiss, ära

mine metsa, metsas hundid," oli vanaema alati ütelnud, aga vargsi, vägisi kippus poiss sinna. Säält oli teinud võmale teise kodu, mis pekkus talle palju enam, palju huvitavamalt, kui igapäevane hall ja tolmav küla tänav. Säält oli ta leidnud, mis peletas igavusel terveks päevaks. Sinna jooksis ta külmal ja kastesel vahomnikul, säält hiilis ta õhtul tarre, kui väsinud ja haige lonkur.

"Kus sa oled terve päeva eidsid, Juku?" küsiti temalt pealigal õhtul, aga vastus oli üks ja sama: "Metsas." Mis meelitas teda küll metsa, kuhu ta mõnikord põlvini mudasse kukkus? Mis viitis tal terved päevad, mil oleks vaja olnud karjatada sigu või olla lambur? Ta rääkis mulle: teda kutsuvad toredad männid ja kadakad, teda meelitavat rohekas sammal ja pruunikad kuremarjad, talle meeldivat öökulli huige ja vareste nälgane kraaksumine.

"Poiss, ära mine metsa, kas kuuled kord!"

Tagaparemaks. Keeld nagu kihutas veel, kiskus teda nagu viinalohk juba temasse uppunud joodikut. Nii kestis see päevast päeva, aga poisikese metsareisid

ei jäänud sugugi harvemaks. Hilja õhtul tuli ta nüüd, märg ja väsinud, koju. Jällegi kord pimedal, tormisel septembriõhtul istus Juku väikeses tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis teinud olewat pigem tantsu pimedamast tantsust, ja mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

Õhtu algul, kui kõikidest külmetanud inimestest tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis. Tantsu saalis, mis tantsu saalis, mis tantsu saalis.

See oli aastat kaks - kolm tagasi, sügisel, õi-

gem suvel, kui ma linna asusin. Esiteks leidsin korteri oma tädi, Emma, kangesti paha inimese juures, kes minu, kui patuse inimese eest tihti palus, sest tema sahvtipott kannatas ju. Oma pisike kõverjalgsel mehe eest palus ta ka, viibis teine nadikaal poole õni kõrtsis. Peale selle olita juures veel kolmas perekonna liige, vana halli-valgekirju isane kiis. Kas Emma tema eest palus, ei tea, ent arvan: ta tegi seda, kuna viimane selleasemel, et püüa hiiri, tõrjast turult ostetud suitsusinki, mida mina, Jumal olgu tänatud, ei puutunud. Nii siis, need olid mu korteri seltsilised. Kõrtes olid ka kolm meest, kes olid üksteisega tuttavad, ühe nimeliseks "auras". Nii kestis see, kuni leidsin endale veidi avarama korteri, mis küll pööraselt kaua, ikka kõrgemal ja viltasid üksteisele näkkulgel

dud, et eda/spidi veel väärt oleks olnud sinna õnnis-
tatud õhkkonda jäämiseks.

Asusin sinna. Oli hilissügis, kui kolisin. Tuul
kohises, päev ootas õhtut, lund sadas, segatult vih-
maga tuli ta. Tuul kohises ja muutus maruks ning pu-
rustas nahksilda, millisest varem pidin tulema igal
hommikul üle, et jõuda kooli. Nüüd olin koolimajaga
ühelpool jõge ja mul polnud tähtsust, kas seda silda
üldse oli ehk ei. Kolimise hea kordamineku eest võlg-
nesin tänu muidugi ämmamammale, sest tema ikka, va hea
ja armas hing, palus seda õnne mulle. Aga olgu kuidas
oli, üks oli siiski kindel, ma olin uues korteris.

Õhtul, kui astusin esimest korda üle tolle musta,
hästi pika ja madala maja kolmanda läve, avanes mu
silmile ennenägematu vaatemäng. Kaks tüdrukukest, üks
vast kolmeteistkümmne, teine aga kuue - seitsme aastane,
pidasid kibedasti vahusõda, millist materjali produt-
seeris pliidil aurav supipada. Sealt nad kahmasid seda
hästi palavat, toiduks mitte kõlbavat ülejääki kulpide-
ga, ikka kordamööda ja virutasid üksteisele näkku.

ning üks, kes teab kus, teenimas. Järgneb.

PAREM HOIDA KUI OHATA

Vist tunnete eesti linnaksese "vürtsikaupmehe tüüpi, ümargust kui lõngakera, palja lagipäaga, hea südamlis, kes isõpradega joob meeleldi klaasi õlut kusagil lõbusas seltskonnas. Ka isand Kүүruvei oli sarnane tüüp, kahelapse isa, maisemees ning ämma toitja. Kodune elu oli tal kui kunagi abielumehel, väikesed riidud ja nii... Aga või siis Kүүruvei, Juhan Kүүruvei, naistega riidlema hakkas. "Jõuad sa-s nende suid kinni panna!" muhe les, heitis käega ning vaikis.

Aga isand Kүүruvei kodulinna tulid poliitilised voolud, taheti valida uut linna volikogu. Erakondade tülid, sõimlemised lehtedes mõjusid ka seni vaikselt elanud kodanikkudele, kes nüüd pahandasid: "Vene aeg sai ilma valimata ja hääletamata läbi, nüüd suur vabariik ja kõik, eks tehku nüüd ka isi! Muud kui sina

mine ja pane oma näsi! Või nad selle eest kedagist
annavad!" Niisugust juttu aeti tihti.

Ka meie isand Kääruvei juttu keerisesse. Minen'd
tea kuidas see tuli, aga ühel päeval oli tal trooni-
pürija kodus, kes karjus kaua seapeogain vahel. Noh,
siis Juhanike sai täis rõõma, võttis jalad maenla
ning läks ka tuttavatele "seda" kuulutama. Sai sõp-
radega restoraanis kokku, sõbrad töid "virtle", ise
töi poole toopi, ning siis lõi; kaks korda ja las-
ti elada Juhanit ja järelelüljat.

"Noh, Juhan, kurat, sina oled iki miis küll, ei
sinu vastu saa mitte kenning!"

Ning Juhan käritas:

K E L N E R I
"Kelner, tooge sialt veel kuus potti!"

Uuesti kiideti Juhanit, ning siis tärkas kel-
nelgi meele:

"Kas teie ei ole juhanid, Juhanit saas ja linnapea!
Kurat, kui me kõik oleme juhanid, siis ta
iki sinna saab."

Ning mõte leidis poolehoidu, Juhan lubati valida
linnapeaks, olgu mis on.

Järgneb.

